

Internet-szerelem

2. rész

LEJEGYEZTE: CSAPÓ IDA

Történetünk első részében Éva, a negyvenes elvált tanárnő, aki felnőtt lányával Magyarországon élt, és János, aki kisfiával özvegyen az amerikai földrészen, az Internet segítségével megismerkedtek. Számtalan elektronikus levélváltás után mindketten úgy érezték: megtalálták egymásban az igazit. Éva hosszas tépelődés után úgy döntött: elrepül ismeretlenül is ismerős partneréhez. Megadja magának a boldogság esélyét. A történetet Éva elbeszélése és az átadott levelek felhasználásával írta meg a szerző.

A távoli ország pillanatok alatt az otthona lett. Az első nap még azt kérdezte magától: „mit keresek én itt?” De a második nap mondata már így hangzott: „ez a férfi engem le fog venni a lábamról.” Majd a harmadik nap határozottan úgy érezte: „nekem helyem van ebben a lakásban.” Vajon az újabb nap mit tartogat? – gondolkodott el a reggeli csendben.

„Az anyám hasában volt talán utoljára ilyen jó dolgom” – csobbant bele a testét körül ölelő rózsaszín habfürdőbe, s hirtelen felsírt. Kata első e-mailje már várta, mire Jánosékhoz a reptérről megérkeztek. Ez volt a címe: Katától – szomorkásan. Ahogy olvasta, összefacsarodott benne az anyaszív. Lánya évek óta gyerekkori becenevén Vicának szólította.

„Vica, drága! Remélem, minden simán ment... Nagyon kíváncsian várom az élménybeszámolókat: repülőút, az első személyes találkozás, a hazaút, az első éjszaka idegen környezetben, és az első ébredés... Jankó, te is írhatnál, mindkét fél nézőpontja érdekel. LÉLEKBEN OTT VAGYOK VELETEK!!!!!! Vica, SZERETLEK!..... Most abbahagyom, mielőtt megint nagyon elkezdek bőgni! Írjatok, nagyon várom! Kicsit egyedül

érzem magam. Sok puszi nek-
tek: Kata"

Néhány óra múltán már az Interne-
ten társalgott a lányával, és enyhült
lelkében a szorítás. A férfi számítógé-
pét és levelező programját használta.
János bármikor beleolvashatott volna
leveleibe, de a férfi azt mondta: ilyet
ő nem tenne soha.

„A lakás, ahol élünk egy
húszemeletes toronyház he-
tedik emeletén van – újságolta
Éva otthon hagyott barátnőjének, Iza-
bellának egy e-mailben. – Mindig
azt hittem képtelen lennék
egy ilyen épületben élni,
de ez messze nem olyan,
mint az otthoni tucat-pa-
nelek. Inkább egy szálló-
dára emlékeztet a három
lifttel, a süppedős sző-
nyegű folyosókkal. Leg-
alább két teljes szint
egyébként mozgássérülteké
– gyakran találkozunk ve-
lük. Még nem tudom, mi
lesz velem és Jánossal.
Már első éjjel egy ágyon
aludtunk. Nagyon rendes
volt, mert nekem adta a
takaróját, ő meg szabadidő
ruhát húzott. Be sem kel-
lett takarózni, olyan jó
idő van a lakásban. Jó,
hogy mellettem volt, mert
számomra végül is János az
egyetlen biztos pont ebben
az országban.”

A második napon aztán megtörtént,
amire még nem számított. Sétálni in-

dultak. Egy baráti mozdulat, egy mo-
soly, és a férfi a nyakába csókolt. Bele-
borzongott. János a városbeli kirucca-
nás után ölbe kapta, és a hálószo-
bába vitte. Nem tiltakozott. Az este is kelle-
mesen telt, s másnap macska-elége-
dettséggel nyújtózkodott a széles
ágyon. Nézte a kék égen kúszó fehér
felhő-fodrokat.

„Hány korlátom hullt le az elmúlt
két hónapban, számát sem tudom –
gondolta. – Az egyik legfontosabb a
számomra Ideális Férfi sémám
megdőlése volt.”

Az első két hét gyorsan eltelt. János
otthon volt szabadságon tízéves kisfiá-
val, aki rajongó szeretettel vette körül
a tanárnőt. „I love you, Éva” – mondta
neki reggel és este, de napközben is
többször odaszaladt hozzá. Meghatott
zavartságot érzett.

Jól esett neki a tétlenség, nem szíve-
sen mozdult ki. Rég törődhetett ennyit
magával. Időnként ugyan elmentek ki-
rándulni, járták az üzleteket, de inkább
a lakásban ültek.

A férfi szabadságának utolsó napján
odabújt Jánoshoz, és megkérte, mond-
ja el őszintén: milyennek látta az
együtt töltött első két hetüket? Derült
égből villámcsapásként érte a válasz

– Ha már kérdezed, elmondom – ült
át a férfi a fotelbe, és egy cukorkát szo-
pogatott, hogy kínzó nikotinéhségén
enyhítsen. – Először nagyon furcsa
volt, hogy nem igazán akarsz kimo-
zdulni sehova sem. Valahogy azt kép-
zeltem, ha itt leszel, majd jövőnk-me-
gyünk. Aztán beláttam, neked ez nem
kell. Így aztán hagytam, hogy történje-
nek úgy a dolgok, ahogy megtörténtek.

– És ezt most mondd? Amikor már
vége a két hétnek?

– Most sem biztos, hogy elmondtam volna, ha nem kérdezed. Hogy a fiam milyen nyaralásra emlékszik majd vissza évek múltán, azt nem tudom. Egyet mondhat majd el legfeljebb magának: volt egy jó napja a Vidámparkban.

Jeges rémület szorította össze Éva szívét: „*Jesusom, én itt élveztem az életet, ők pedig nem érezték jól magukat? Ennyire ne tudtam volna figyelni rájuk?!?*”

– Bocsáss meg – remegett meg a hangja. – Tőlem most ennyire tellett. És próbálj megérteni: repültem tízezer kilométert, nyugtalanságból, nyüzsgő nagycsaládból jöttem, és itt élveztem a békét, a csendet.

– Igen, lehet, hogy számodra az ittlét egy véget nem érő nyaralás, de nekünk csak ez a két hét szabadság van egy évben – közölte János és felállt, mint aki befejezte a beszélgetést.

– Ha akartad, végig lehetett volna engem hurcolászni két hét alatt a fél országon – mondta Éva. – De mit ért volna? Velem, bennem annyi minden történt...! – Majd némi szünet után így folytatta: – Lehet, hogy más fázisban vagyunk. Nekem a külső nyüzsgésnél fontosabb a befelé figyelés... Hogy megértsem, mi miért történik bennem, és benned – köztünk.

Éva elhallgatott. A sárga, puha pléd bolyhait tépegette. Könnyei szivárogni kezdtek. János ránézett.

– Bocsáss meg – mondta a férfi. – Lehet, hogy túlságosan nagy volt bennem a vágy, hogy megmutassam neked az országot. És végül is, a fiamnak az is nagy élmény, hogy Te egyáltalán itt vagy, hiszen nagyon várt téged!

– Szeretnék megkérni valamire –

suttogta Éva. – Ha valamit másképpen látsz, másképpen csinálnád, mint én, mondd meg. Nem jó érzés, ha utólag derül ki valami. Lehet, hogy tudtam volna alkalmazkodni a ti igényetekhez. Nekem nem jó, ha neked rossz. Biztosan találnánk olyan megoldást, ami mindhármunknak megfelel. De ehhez beszélned kell. Ha magadba fojtod a vágyaidat, előbb-utóbb haragudni fogsz rám. Rádadásul úgy, hogy én nem is tudom, jogos-e a haragod?

Aznap este a férfi hamarabb elaludt, mint ő. Hallgatta János szuszogását maga mellett, és arra gondolt: érti őt a férfi egyáltalán? És vajon ő a férfit...?

Ettől kezdve a további hónapok sajátos ritmust vettek fel: kapcsolatukban egy-egy szinte fénylően szép szakasz után mindig jött a váratlan vihar. Megkörnyékezte korábbi betegsége is. Éva rettegett, ha arra gondolt, az utcán rosszul lesz, és nem tudja elmondani, mi baja, mert nem érti eléggé a nyelvet, s őt sem érti meg senki sem. Haza telefonált Budapestre a doktornőnek, aki nyugtatta: semmi gond, a homeopátiás szer jó, ezt bizonyítják a tünetei is. S valóban minden rendbejött, elengedte hát görcseit. Közeledett az angol tanfolyam ideje. A beiratkozás miatt János kétszer is elvitte az iskolába. Éva az egyik nap azt mondta, hogy egyedül is elbuszozik, nehogy túlságosan szorongania kelljen majd első nap az ismeretlen útvonal miatt. Éva azonban azt a napot az Interneten töltötte, többnyire levelezéssel. Délután döbbenten hallgatta Jánost, aki szinte kiabálva kérte tőle számon, miért nem ment el, ha egyszer megígérte. Érthetetlen volt számára a férfi haragja. Hiszen ő

felnőtt nő. Azt csinál, amit akar és amit jónak lát.

Az iskola egyébként érdekes volt. Osztálytársai a világ több nációját képviselték. Ahogy hazaért, már írta is az e-mailt Katának:

„Megvolt az első angolom. Nem erőltetett meg túlságosan. Decemberig járni fogok minden hétköznap délelőtt három órában. Csoportokban dolgozunk, és úgy látom a fiatal tanárnő nem elég jól mozgatja a társaságot. Leült foglalkozni két olyan hölgygel, akik valóban nulla szintről indulnak, és mi többiek meg legalább fél óra hosszat csak malmoztunk... Nem bánom, ha nem terhel meg szellemileg túlságosan az angol, de azért tanulnom is kellene valamit... Főleg, hogy ki tudja mi lesz hosszútávon velem és Jánossal? Otthon három óra angol után rongy voltam, mert olyan volt a szellemi intenzitása... Itt meg sem éreztem. Tudtam, hogy más a két oktatási rendszer, de hogy ennyire!? János szerint az ötödikes fia tudása körülbelül egy második magyar gyerek tudásszintjének felel meg. Nem mintha buta lenne, de annyira nem követelnek tőlük. Képzeld, tavaly kezdtek még csak folyóírással írni, negyedikig csak nyomtatott betűket használ-

tak. Látszik is, hogy még mindig elég ügyetlen a betűformálásban.”

Éva jól haladt a nyelvtanulással, mindig az elsők között végzett, s ezért végül át kellett mennie egy másik csoportba. Itt az volt a divat, hogy aki elért egy szintet, az feljebb léphetett, a többiekkel pedig tovább foglalkozott a tanárnő. Otthon mindig szívesen mesélt az iskoláról, de János gyakran volt ingerült.

Éva az egyik barátnőjének, Zitának írt e-mailjeiben keresett vigaszt.

„Úgy érzem, János és köztem nagy különbségek vannak. Iskolai végzettségben is, ami azonban engem nem nagyon zavar. A lelki dolgok inkább. Úgy érzem, az én saját belső fejlődésem sokkal mélyebb. Az ízlésünkben vannak azonosságok, és talán a világlátásunk sincs olyan nagyon távol, de néha azt érzem, elméletben tud egyet és mást, de a gyakorlatban már nem olyan könnyű ezeket alkalmazni...

Tegnap egy mondatától, meg annak hangsúlyától olyan lavina indult el bennem, hogy sírtam egész este. Az jutott eszembe, ha otthon lennék, egyszerűen telefonálnék X-nek vagy Y-nak, vagy elmennék M-hez, és beszélgetnék egy jót. És azzal, hogy kiönthettem a szívem, megkönnyebbülnék. Ezt most nem tehetem meg. A telefon, a levél, mint lehetőség megvan, de az nem élő kapcsolatot!

Megállt a gépelésben, de eszébe jutott egy előző napi történet, és már írta is Zitának:

„Jánost a női sírás megijeszti, de annyira, hogy magához ölelni is képtelen. Pedig nekem nagyon jól esett volna, ha megvigasztal, vagy ha csak csendesen átkarol. Aztán eszembe jutott, hogy egyik levélváltásunkban elmesélte, a felesége egy este elkezdett vacsorát főzni, és János egyszer csak látta, az asszony sír. Kiderült, az orvos aznap mondta meg a feleségének, hogy tüdőrákja van... A minap sétálni mentünk, és egy temető mellett vitt az út.

Itt nincsenek sírhantok, mindent fű borít, csak a fejfák sorakoznak a zöldben. Kérdeztem, hol van a felesége eltemetve, szoktak-e kijárni a gyerekek? Kitért a válasz elől. Néha azt érzem, nemhogy nem akar, nem is tud beszélni az érzéseiről, mert azokat nem tudja megfogalmazni, nem ismeri önmagát."

Éva egyre inkább azt érezte, hogy kiszámíthatatlanná kezdenek válni a dolgok körülötte. Egyik nap a szupermarketben a szokásos heti vásárlásnál, miközben a férfi az előre csomagolt disznóhúst a tolokocsiba tette, Éva megjegyezte: úgy látszik a régi szokások még mindig erősek. János nemrég még azt ecsetelte neki, milyen jó, hogy a nagyfiával együtt csak a könnyebb húsokat eszik. Válaszként a férfi nagy ívben visszahajította a pultra a fóliázott csomagot, s aztán dühödten dobálta a kocsiba a tejet és a kenyeret. Évára átragadt a feszültség.

Mindene remegni kezdett. A férfi a kocsiban két kézzel csapkodta a kormányt, míg a lámpaváltásra vártak.

– Nem ehetem kedvemre, amit akarok, nincs elég szabadidőm, és a cigarettámtól is meg vagyok fosztva. Azt hiszed könnyű nekem?

– Egyáltalán nem, de akkor sincs jogod ahhoz, hogy rajtam vezess le a fe-

szültségedet – kiabált vissza Éva, és kiszállt a kocsiból.

„Egyedül akarok lenni, egyedül” – zakatoltak a gondolatai, és belevetette magát a tömegbe. Évát egyre jobban szorította a pénztelensége. Úgy érezte, alamizsnaként kap néha pár dollárt, de az utóbbi időben már azt sem kapott. Magyarázatot nem talált rá, hiszen korábban Jánossal kötöttek egy egyezséget: amíg ott van, feleségként kapja a zsebpénzt és a konyhapénzt. Kapcsolatuk hullámzását sem értette, miközben nem tudott ellenállni János erős testi vonzásának. A napokban éppen erről is írt Katának.

„Mindig tudtam, hogy az emberi érintés mennyire fontos. És most nem az egyszerű szexualitásról beszélek. Jankóval együtt élve rá kellett döbennem, milyen fontos nekem is az érintés, a testi közelség, az intim együttlét. Éveken át kibírtam, hogy nélkülöztem... De hogy mitől vagyok megfosztva, azt csak most tudom igazán. És bevallom neked, ha rajtam múlik minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy mindez újra ne történhessen meg velem... Mert nagyon jó Jankó meghitt közelsége és gyengéd érintése. Szeretem minden mozdulatát, gesztusát, jól

esik a simogatása. Hihetetlen, milyen gyorsan és mi mindent eldobva tudtam megszeretni ezt az embert.”

De egy-egy – a húsügyhöz hasonló – vita után semmit nem érzett ebből a közelségből. Sőt a helyzet mintha egyre rosszabbodott volna. Már azért fohászzkodott, hogy hetente csak két-három nagyobb konfliktusuk legyen, azt még talán kibírja.

Aztán amikor kiderült, hogy János lopva újra cigarettázni kezdett, valami megtört a kapcsolatukban, és többé nem állt helyre. Évát nem a visszaesés ténye zavarta, hanem az elhallgatás, az őszintétlenség. Az is bántotta, hogy ha János a kisfiával hazaért, nem talált egy nyugodt zugot magának a lakásban, mert a nappaliban a gyerek lefekvéséig szólt a tévé. És ezt egyre nehezebben viselte. A számítógépénél is különös dolgok történtek – kezdtek eltűnni belőle számára fontos szövegek. De János mindig tudott segíteni. Ez volt a szakmája.

Eva mindinkább tehernek érezte magát a férfi nyakán. Sokat sírt, töprengett: megmenthető-e még egyáltalán ez a kapcsolat.

„Sok mindent megbeszélünk ugyan előre, de egyikünk sem látta, hogy a gyakorlatban mi hogyan valósul meg. – Barátnőjének, Izabellának meg is írta: – Én annyi mindent tanultam a kommunikációról, és tudom, hogy az üzenet

lényege éppen a ki nem mondott dolgokban rejlik. De már kezdek torkig lenni az-
zal, hogy nekem kell kitál-
lalom, megfejtetem, mi is
van valójában egy-egy mon-
dat mögött. Miért nem lehet
nyíltan beszélni? Tudod,
tegnap este nagyon élesen
megéltem a kirekesztettség
élményét is – igaz csak pár
másodpercre –, amikor egy
vitába torkolló beszélgetés
után azt láttam, hogy János
és a tízéves fia össze van-
nak vackolódva a kanapén,
nekem pedig nincs kihez
odabújni... Távol vagyok
a családomtól, a lányomtól,
aki várandós... írtam,
ugye? Vagy még nem? Kata
babát vár! Éjjel láttam is
álomban: ült félig fekve
és nagy ovál-gömböc pocija
volt...”

Nem sokkal ezután Éva Katát kérte e-
mailben, nézze meg, milyen hamar tud-
ná módosítani a hazarepülése
idejét. Jánosnak nem beszélt
erről. A férfi azonban mintha
még ezt is megérezte volna,
ahogy az utóbbi időben szin-
te mindent.

Előfordult, hogy szó sze-
rint idézte Éva szavait, aki
döbbenet nézett a férfire:

– Te olvastad Katának írt
leveletem?

– Szó sincs róla! – tiltako-
zott a férfi. – Hogy képze-
led?!

Végül egy este, vacsora

után leültek és megbeszélték, hogy a
„kapcsolatukat is megmentendő”, jobb
ha Éva mielőbb hazautazik.

Éva Jánosra bízta a repülőjegy intézé-
sét, de amikor másnap megtudta, hogy a
repülőgépe huszonnégy óra múlva indul
haza, sírógörcsöt kapott. Tudta, el kell
utaznia, nincs más választása, de ilyen
hirtelen? Aztán valahogy megnyugodott
és pakolni kezdett. Késő este sétáltak
még egyet a karácsonyra készülő város-
ban. Ajándékot is kapott Jánostól.

A férfi másnap felfehéren ült mellette a
kocsiban a reptérre menet. Szinte gör-
csösen markolta a kormányt. Aztán, míg
Éva a poggyászával beállt a sorba, János
az információba sietett. Az asszony há-
romnegyed órán át várta vissza. Hiába.

Otthon kiderült, hogy a számítógépes
lemezek, amelyeken a leveleit, írásait,
feljegyzéseit, szerelmük történetét haza
akarta hozni, üresek. Jánosnak nem
okozhatott gondot, hogy a lemezek tar-
talmát megtartsa magának, hiszen szá-
mítógépes szakember volt.

Éva írt neki az Interneten, kérte a segít-
ségét, de nem kapott választ egyetlen le-
velére sem.

